

maa man have en vis Tillid til; det bør man have og det har man ved mange Leiligheder. — Hvorfor det ærede Medlem saa nu saa vel som andre ærede Medlemmer, hvor det passer dem, ere saa alde stemte mod Sogneraadene, forstaaer jeg ikke ret; jeg tror, at de ville forstaa at anvende Loven i den Land, i hvilken den er givet, og derfor kan der staa en Del Bestemmelser, som jeg ikke vilde finde rigtige, hvis man indsatte særlige Bestyrelser, eller hvis man lod Bestyrelserne vælge paa en anden Maade end den, der gælder for Kommunalbestyrelserne her i Landet. Det er en almindelig Bemærkning. Deraf følger, at det ikke er rigtigt, hvad det ærede Medlem ansøgte, at de paagældende ere udsatte for, at man hver Dag falder over dem og giver dem forskellige Naturalier og passer paa dem i enhver Henseende. Der er jo den Bestemmelse i Lovforslaget, at hvad vedkommende har faaet, beholder han, med mindre hans Forhold væsentlig forandres. Dertil har det ærede Medlem ogsaa stillet et Vædringsforslag, som jeg senere skal komme til. Det er ikke saaledes, som man fremstiller det, at der hver eneste Dag skal tildeles vedkommende, hvad han skal have, og at han ikke frit kan raade over sine Penge. Der er en Bestemmelse, som siger, at der skal kunne ydes Naturalier. Det bliver kun paa Landet, det faar Betydning — der er vel ingen, der tænker paa andet — og det kan jo være meget hensigtsmæssigt af økonomiske Grunde, f. Eks. at anvise Brændsel eller Korn, hvorved man faar det i større Stil under et; men det gælder naturligvis kun for Landet, der er ingen, der tænker paa andet. Naar man kan lægge det i Kommunalbestyrelsens Haand, er det efter min Mening, fordi det er et Forhold, man meget godt kender, og som jeg aldrig har hørt er blevet misbrugt; klages der over det opad, ville sikkert Misbrug blive afhjulpne. I og for sig bør man ikke affære en god økonomisk Ordning af Forholdet for de paagældende, en Ordning, som i og for sig ingenlunde er uheldig, og som er kendt og kan medføre en billigere Forsørgelse i forskellige Tilfælde uden paa nogen Maade at forulempe den, der skal modtage Forsørgelse. Det ærede Medlem ser meget skeptisk paa Lovforslaget. Det finder jeg ganske naturligt; men det ærede Medlem ser ikke paa det i den Land, i hvilken, det ønskes givet af dem, der støtte Forslaget. Det kan ogsaa være meget naturligt; men saa maa det ærede Medlem ikke forlange, at vi skulle erende, at hans Standpunkt er det rette. Det første af de to ærede Medlemmer stillede Vædringsforslag under Nr.

3 tror jeg ikke, det er rigtigt at vedtage, fordi det kan misforstaaes. Noget lignende ligger i og maa komme til at ligge i Forstaelsen af det, der staaer i Lovforslaget, at Understøttelsen skal falde bort, naar vedkommende har gjort saadanne Handlinger, som det er forbudt ham at gøre, for at opnaa Understøttelsen; det er ganske utvivlsomt. Men man maa tillige lægge Bestemmelsen i Kommunalbestyrelsens Haand, optager man det udtrykkelig i Loven, kunde det stille sig saaledes, at der skulde være en bevislig, øjeblikkelig foretagen Handling umiddelbart før, og det tror jeg, ikke er heldigt eller fornødent. Det næste Vædringsforslag, Nr. 4, gaar ud paa, at nogle Ord, som nu findes opførte i Paragraffen, nemlig uordentligt og øjst Vedned med videre, skulle udgaa; det kan jeg ikke tilraade at vedtage. Den Ting er der talt nok om tidligere. Saa kommer jeg til en Række af Vædringsforslag, som efter min Mening høre sammen, nemlig Vædringsforslagene Nr. 5 til 8, det er jo Ting som have været under meget udførlig Forhandling tidligere. Det følger af sig selv, at der kan være Tale om at vedtage forskellige Ting her; men man er nu havnet i en aldeles bestemt og nøjagtig Regel om 10 Aar, og jeg tror, det er rigtigt at blive staaende derved. Dermed vil jeg ikke sige, at man i og for sig ikke kunde have opstillet ogsaa andre Regler, men man maa have en vis Garanti for, at vedkommende have holdt sig sikkert en Tid; det vil jeg ikke sige noget imod, at der ogsaa kunde være Tale om andre Ting her; men jeg tror dog, at Lovforslaget har truffet det rette, det har jo i hvert Fald faaet Tilslutning her i Tinget ved Iste Behandling fra flere Seber; og jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at gaa bort fra det, man har vedtaget her. Vædringsforslag under Nr. 10 hviler paa en Tanke, som jeg i og for sig finder berettiget, nemlig det, at Lovforslaget kan komme Personer til Gode, som nu ere over 60 Aar, under her nærmere formulerede Vilkaar. Jeg har allerede sagt om dette Forslag, at jeg skal ikke fraraade, at man vedtager det. Vædringsforslag under Nr. 9 er ikke noget selvstændigt Forslag. Saa ønske de ærede Medlemmer, at § 3 skal udgaa — det er Vædringsforslag Nr. 13 — og at der skal gøres forskellige Rettelser i § 4, at den skal noget omredigeres, hvis § 3 udgaa. Jeg kan ikke finde, at der er nogen som helst Grund dertil; jeg tror, at de Bestemmelser, der staa om de Betingelser, der skulle opfyldes, ere i og for sig vel overvejede og passende, og jeg har i Virkeligheden ikke hørt noget anført, der